

Kapitel 22

Mit hjerte slog igen, da Vanja stønnede ved foden af Drake. Han vaklede svedende bagud. Sværdet gled ud af hans hånd, ramte den støvede jord, men intet rødt var at se på det.

Jeg løb forbi ham, skubbede til ham i forbifarten, og faldt på knæ ved Vanja.

Det eneste røde ved hende var hendes hår. Hun var ikke ramt nogen steder, men lå alligevel med lukkede øjne.

”Jeg ramte hende ikke,” sagde Drake, der havde fået åndedrættet igen efter sit adrenalinkick. ”Jeg stoppede i sidste øjeblik, men jeg tror det var for meget for hende, så hun besvime.”

Jeg tog et lettelsens suk. I det samme begyndte Vanja at hoste og få sekunder efter kom hendes blå øjne til syne. De fór rundt og stoppede så med mig. De blev der hele tiden, mens hun satte sig op og gned sit hoved.

”Av,” klagede hun, ”hvorforslog jorden mig?”

”Du gik på den,” svarede jeg.

Vanja slog en høj latter op. Drake fór sammen og hans hurtige bevægelse, gjorde Vanja opmærksom på ham.

”Hvem er det, Nara? Din kæreste?” spurgte hun drilsk, men jeg nåede ikke at svare, for lige efter udbrød hun: ”Se! Et sværd!”

”Et sværd, ja,” sagde jeg og greb en tråd at spille på. ”Vi spiller rollespil.”

”Forlod du mig for at spille rollespil?”

Jeg havde helt i chokket over hendes fald, glemt alt om enhjørningerne og at jeg forlod hende i Sønderborgs centrum.

”Det gjorde jeg. Jeg havde glemt vores aftale om at spille det i dag.”

”Så to heste kom og samlede dig op?”

”Ja.”

”Det lyder utrolig skørt,” sagde Vanja og lød lidt vantro, hvilket jeg også ville være, hvis hun prøvede at spise mig af med sådan en latterlig historie. Hun kom op på benene, og stod med ryggen til Drake og ... Blåvinge! Hvis min løgnehistorie bare skulle virke lidt troværdig, måtte den drage væk.

”Ja, men sådan er rollespillets verden. Skal vi noget, er vi væk som en drage på himlen.”

Det lignede ikke min hentydning til Drake blev modtaget. Han så på mig, lidt på vagt over at have Vanja blandt os og Eudora stirrede blankt på Vanjas røde hår.

”Som en drage på himlen?”

”Ja, vi skal ud og flyve!”

”Nara, hvorfor snakker du så mærkeligt? Og hvad er det for mærkelige blikke du sender om bag min ryg? Er ham drengen din kæreste?” Vanjas øjne var knebet sammen og så krævende på mig, som forsøgte de alene at få mig til at tale.

”Kæreste? Nej!”

”Han ser ellers sød ud,” hviskede Vanja og vendte sig om for at kigge på ham. Jeg kunne ikke se hendes ansigt, men jeg kunne forstille mig at kæben røg ned og øjnene næsten poppede ud af hovedet på hende. ”Milde makrel! En drage! En vaskeægte, levende drage.”

”Levende? Nej!” sagde jeg og forsøgte at holde min stemme i ro. Det var forfærdeligt det her. ”Det er en drage i fuld størrelse, vi har bygget med hønsenet, papmache og maling!”

”En drage lavet med hønsenet, papmache og maling som bevæger sig?”

”Der er indbygget motor og så kan den bevæge benene og hovedet meget langsomt. Den er ikke så godt bygget.”

”Nara!” kom det hårdt fra Drake. Ups, jeg havde fornærmet ham. ”Blåvinge er ikke langsom og alt det andet du har sagt. Det er en levende drage, med alt hvad der tilhører. Selvom du er min herskerinde, så tillader jeg dig ikke, at tale så fælt om Blåvinge!”

”Herskerinde?” sagde Vanja med et smørret grin. ”Så har I måske noget sammen?”

”Nej vi har ej.”

”Men hvad har I så sammen?”

”Det er indviklet.”

”Så fortæl det.”

Jeg sukkede dybt. Hvor skulle jeg starte? Og ville hun tro på det? Noget sagde mig at hun ville. Vanja har altid været sådan en person som kan tro på alt, selv det overnaturlige. Men selv dette er lidt hen i vejret. Jeg mener, mig som herskerinde? Det ville jeg ikke engang selv tro på.

”Lyv ikke overfor mig igen. Du ved jeg altid vil sige sandheden.”

Ja, det ved jeg skam godt. Jeg kan ikke glemme den dag, da hun åbenlyst sagde til mig, at den stil jeg havde skrevet, var noget værre hestemøg og burde omskrives, inden noget menneske måtte se det igen. Selvfølgelig var jeg blevet såret og var næsten begyndt at græde. Vi havde kun kendt hende en måned, men så lang tid kunne hun kun holde bånd på sig selv. Vanja er meget direkte, og derfor god til at skabe venner og fjender. Dog mest fjender. Det viste sig at hun havde ret, for

jeg fik stilen tilbage med et 02. Siden da har hun altid læst mine stile og kommet med (mange) rettelser.

Så jeg kunne lige så godt starte et sted.

”Vanja,” sagde jeg og hev hende med over mod Drake. ”Dette er Drake og han er en drageridder. Så den drage derinde i stalden, som for resten hedder Blåvinge, er hans drage. Drake er her for at træne mig med sværd, så jeg ikke bliver slagtet af Cerberus. Det er altid bedre at kæmpe lidt for sit liv, inden man giver slip på det. Forklaring følger,” skyndte jeg mig at sige til Vanja, da hun sendte mig et mildest talt chokeret blik.

”Du kan lide drager?” spurgte Vanja ham, mens de gav hinanden hånden.

”Er det ikke tydeligt?” Drake lød ikke som om, han kunne acceptere Vanja.

”Vil du se min drage?”

Der gik en forandring igennem Drake. Med et trylleslag blev han rigtig interesseret og energisk. Tanken om en drage. Han troede sikkert hun var én fra hans orden. Han nævnte hvis på et tidspunkt, at han kendte en Vanja. Men jeg havde kendt Vanja længe før alt dette skete! Det måtte være en anden Vanja.

”Jeg har først fået den lavet har for nylig. Den har ikke noget navn endnu.”

Som hun havde gjort ved mig, vendte hun sig om og hev blusen af, så hun kun stod i bh. Hun gjorde mine til at løsne den, men jeg stoppede hende, for ikke at gøre situationen mere pinlig. Drake var rød i hovedet som en tomat og målløs. Han havde nok set kvinderygge før, men ikke oplevet at de frivilligt og hurtigt to tøjet af. Men han så ud til at komme over det hurtigt, mens jeg rødmende kiggede væk. Eudora kom over for at kigge med.

”Den er flot, men ikke som Blåvinge. Jeg har kun set sådan en drage én gang før, og den var ikke venlig,” sagde han og forklarede mig, ”De er vilde drager, som ikke kan tæmmes.”

”Den ser speciel ud,” sagde Eudora blot.

Vanja tog blusen på igen. Hendes bevægelser sagde, at hun ikke var helt glad for deres reaktion. Det ville jeg nok også være, hvis jeg fik tatoveret hele min ryg og så siger, at det ikke er den ægte vare.

”Vil du prøve at møde Blåvinge? Han er langt flinkere end den drage på ryggen. Gruelig stille var den.”

”Den er malet på Drake,” forklarede jeg ham og rullede med øjnene. Jeg greb Vanja under armen og hev hende over mod Eudora. ”Du kan møde den bagefter og samtidig få historien, men først skal du hilse på Eudora. Eudora dette er min veninde Vanja.”

Eudora hverken nikkede goddag eller gjorde mine til at de blev præsenteret. Hun stirrede bare på Vanja, eller snarere hendes røde hår. Hun rakte ud og et kort øjeblik frygtede jeg, at hun ville angribe, men hun tog blot fat i Vanjas hår og holdt det mod øjnene for at undersøge det. Et blik på Drake fortalte mig, at han havde reageret på samme måde som jeg.

”Du har samme hårfarve som min afdøde elskede,” sagde Eudora stille og gav slip.

Vanja, vidste ikke hvad hun skulle sige og nikkede blot foran den høje, smukke fremmede.

”Eudora er en koioer,” sagde jeg for at tøj det hele lidt op.

”Fedt. Hvor ligger dit land henne? I nærheden af Tibet? Jeg er elendig til geografi, så undskyld hvis jeg er helt gal på den.”

”En koioer er ikke en fra Koio eller hvad det nu kan hedde. Eudora er ikke et menneske, men en koioer, en

menneskeæder.” Vanja gav et spjæt fra sig, ved ordet. ”Men bare rolig, hun spiser ikke mennesker mere.”

Hverken Vanja eller Eudora sagde noget. De kiggede begge på hinanden.

”Hvis hun ikke æder mennesker,” sagde Vanja så, ”så har jeg intet imod at kende hende. Det kan ikke være skadeligt.”

Eudora smilede lidt ved det, og gik så sin vej. Hun var lidt mærkelig i dag. Det kunne være, at Vanjas hår bragte minder op i hende. Glemte minder. Smertefulde minder.

”Men hvad er så hele historien?” spurgte Vanja mig. ”Hvorfor er der en levende drage her? En slags mennesker ingen har hørt om før? Enhjørninger?”

”Det tager tid at forklare,” sukkede jeg, ”men jeg skal nok!”

Vanja havde allerede gjort sig klar til at argumentere imod det.

Jeg trak hende hen mod vores lille bålplads, hvor vi satte os ned. Drake satte sig på den siden af cirklen og snittede træfigurer. Da jeg holdte øje med hans kniv, som så let som ingen ting, kunne skære tykke stykker træ af, lagde han den væk, for at han ikke så truende ud i Vanjas øjne.

Jeg begyndte at fortælle hende alt fra starten. Om da jeg købte et skrin, som indeholdte ringen der blev til en handske, til Drake som kom og ville træne mig (der grinede hun højt og længe,) til mine oplevelser og min historie om Eudora. Jeg ved ikke om hun troede på det.

Mens jeg talte holdte jeg øje med hende. Hun så ikke ud til at være i nærheden af besvimelse eller at flippe ud. Hun nikkede og grinede over mine ydmygelser. Især det at Drake piskede mig igennem alle mulige træningsøvelser. Det ville hun gerne

se, så jeg tilbød hende at blive en del af det næste dag. Det tog hun imod.

”Det kunne være vildt fedt, at lære at bruge et våben. Bare et sværd eller bue og pil! Være lidt af en Robin Hood, løbe gennem skoven og skyde sheriffens mænd!”

”Det er nu ikke sheriffens mænd, men koioer, som ikke er som Eudora, og Cerberus.”

”Jeg er forfærdelig ked af, at nogen gerne vil dræbe dig. Det stinker.”

Ja, der fandtes vel ikke nogen bedre måde at sige det på? Jeg ville ikke ane hvad jeg skulle sige, hvis nogen stræbede Vanja efter livet.

Faktisk ville jeg ikke tage det så overraskende let.

”Tror du på alt det, som Nara sagde?” spurgte Drake. Han havde taget sit snitte arbejde op igen og pegede på Vanja med kniven. Forhåbentlig ikke med vilje.

”Selvfølgelig gør jeg det! Man skal være lidt af en hårdnakket tumpe, hvis man ikke tror på dette, når beviserne bliver serveret på et sølvfad. Enhjørninger og en drage. Det er nok til at overbevise mig.”

”Du vil gerne kunne kæmpe med sværd?”

”Ja.”

”Så kom igen i morgen. Vi starter altid med en løbetur klokken 5 om morgenen.”

Vanja blegnede ved tanken om at stå op *før* klokken 12 og kiggede så hurtigt på mig.

”Må jeg godt låne jeres drømmeseng? Bare for i nat?”

Jeg kunne ikke lade være med at grine over desperationen i hendes stemme.

”Selvfølgelig kan du det. Det vil også være dejligt at få besøg af nogen, som min mor *ikke* kan kæde mig sammen med.” Jeg fortsatte da Vanja så forvirret på mig, ”Det prøvede hun med Drake.”

”Det gad jeg godt have set. Det må have været sjovt.”

”Katastrofalt er ordet du leder efter.”

Vanja grinede af de skræk scenarier der kørte i hendes hoved, mens Drake smilede et lille smil. Han havde tydelig ikke svært ved at finde noget sjovt i det. Men det var jo heller ikke ham der blev pinlig berørt.

Jeg samlede en lille sten op og kastede den efter ham. Med tilfredsstillelse kunne jeg se, at den ramte ham i brystet og fik ham til at tie. Han skal jo ikke grine af sin herskerinde.